

Vicky Dracos Contemporary Art, PDR, Athens, Greece 1991
Gloria Gallery, Nicosia, Cyprus 1993

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ, 17-18/10/1992 ΑΘΗΝΑ **γράφει η Φούλη Κοττσάνη Δημοσιογράφος**

'ΣΗΜΑΙΕΣ ΑΠΟ ΧΡΩΜΑΤΑ'

Ίσως να φανεί παράξενη. Ίσως όμως ξεχωριστή, ιδιαίτερη και φοβερά πρωτότυπη. Μια έκθεση από έναν καλλιτέχνη που δίνει μια άλλη διάσταση στις εικαστικές δημιουργίες. Θέμα της κάτι απλό και ταυτόχρονα σπουδαίο: τις <Σημαιοί> των Ευρωπαϊκών κρατών.

Μια έκθεση που πλημμυρίζει φαντασία και πρωτοπορία από τον ίδιο της τον δημιουργό, τον Βασίλη Καρακατσάνη. Σαρανταέξι λοιπόν σημαιοί των κρατών της Γηραιάς Ηπείρου, περισσότερες από ποτέ, εκτίθενται από την Τρίτη στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης <<Βίκου Δράκου>>, μαζί με αυτή της ενωμένης Ευρώπης.

Η δημιουργία όμως ποτέ δεν έχει όρια. Ο Βασίλης Καρακατσάνης ήδη ζωγραφίζει <<νοητά>> την επόμενη δουλειά του: ένα φανταστικό δείπνο με καλεσμένους, επώνυμους και ανώνυμους από την Ελλάδα και το εξωτερικό, που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην ζωή του.

Ο Βασίλης Καρακατσάνης πρωτοπαρουσιάστηκε στον Ελληνικό εικαστικό χώρο πριν δέκα χρόνια με την Σειρά <<τσάντες>>, ακολούθησαν <<πόλεις>> τα <<σπίτια>> τα <<αποτυπώματα>> τα <<ρούχα>> τα <<χαλιά>>, σειρές που δείχνουν την συνέπεια και την συνέχεια της καλλιτεχνικής του πορείας. Το καλοκαίρι ετοίμασε τις <<σημαιοί>>, καθαρή συνέχεια της τελευταίας δουλειάς.

<<Σαν πρώτο ερέθισμα στην δουλειά αυτή, στάθηκε η σημαία όπως την βλέπουμε να κυματίζει.

Στην πορεία, παρατήρησα το ενδιαφέρον που έχουν οι σημαιοί από μόνες τους, παρ' όλο που είμαστε εξοικειωμένοι μαζί τους, ποτέ δεν τις προσέξαμε πραγματικά. Πόσοι γνωρίζουν πόσες ραβδώσεις έχει η Ελληνική σημαία; Αυτό ήταν και ένα κέντρισμα. Να ξαναδώ τα κράτη μέσα από αυτό το <διαβατήριο> που λέγεται σημαία. Ξαφνικά έμαθα καλύτερα την γεωγραφία. Μέσα από την διαδικασία να τα ζωγραφίσω, προσέγγισα αυτά τα κράτη μέσα από μία γενική πληροφόρηση. Έμαθα που βρίσκονται, ποια είναι η πρωτεύουσα τους, γιατί επαναστατούν.....που βγήκαν στο έργο μου>>.

Οι <Σημαιοί> του Βασίλη Καρακατσάνη αποδεικνύονται η ποιο επίκαιρη εικαστική δουλειά, υπενθυμίζοντας σε όλους την ήπειρο που ζούμε, τα προβλήματα της, ίσως και τις λύσεις τους. Αν και στην αρχή τις αντιμετώπισε <<καθαρά ζωγραφικά>>, χωρίς προεκτάσεις για το θέμα των εθνοτήτων, όταν τελείωσε όμως συνειδητοποίησε ξαφνικά, <<ως πολίτης της Ευρώπης πλέον>>, την ύπαρξη τόσων πολλών κρατών και στο μυαλό σου στριφογύρισε ένα αμείλικτο γιατί; <<Εκεί είναι που έχεις φύγει πια από το τελάρο και μπαινεις σε άλλες σκέψεις...>>.

Η σειρά <Σημαιοί> μετά την Αθήνα θα ταξιδέψουν στην Λευκωσία. Δεν είναι βέβαια η πρώτη φορά που ο νεαρός καλλιτέχνης θα παρουσιάσει έργα του στο εξωτερικό, οι σειρές <Πόλεις> και <Σπίτια> που παρουσιάστηκαν στη Μαγιόρκα και στο Αμβούργο αντίστοιχα, δεν ήρθαν στην Ελλάδα.

Σήμερα ο Β. Καρακατσάνης με χαρά βλέπει παλιές του ιδέες να μεταφράζονται. Πρόσφατα ένα ίδρυμα της Βαρκελώνης τύπωσε αφίσα πάνω σε χάρτινη τσάντα. Κάτι που ο καλλιτέχνης έκανε το 1986 με την σειρά <Τσάντες>. <<Δεν είναι θέμα πρωτοπορίας, απόψεις που σου 'ρχονται στο μυαλό κυκλοφορούν σε εκατοντάδες ανθρώπους που ζουν στον πλανήτη μας, αλλά με αυτό επιβεβαιώνομαι ως καλλιτέχνης. Αν μη τι άλλο το μυαλό η το ένστικτό μου είναι στο πνεύμα της εποχής. Χαίρομαι πραγματικά να πραγματοποιούνται και να αποκτούν οντότητα, πράγματα που μου 'ρχονται στο νου>>.

Σε αντίθεση με πολλούς ζωγράφους της εποχής μας, ο Β. Καρακατσάνης χρησιμοποιεί έντονα χρώματα στους πίνακες του, <<το μοναδικό υλικό που έχει ο ζωγράφος>>. Τα έργα του ένα αέρα αισιοδοξίας και χαράς, αισθήματα που πηγάζουν από τον εσωτερικό κόσμο του καλλιτέχνη.

<<Σαν άνθρωπος είμαι αισιόδοξος γιατί είμαι ικανοποιημένος με τις επιλογές μου>> δηλώνει χωρίς να κατατάσσει την δουλειά του σε κάποιο συγκεκριμένο ρεύμα τεχνικής και ιδιομορφίας.

<<Αυτό ας το κρίνουν οι ιστορικοί της τέχνης. Εγώ να ζωγραφίζω θέλω. Το που εντάσσεται η όχι η δουλειά μου, είναι κρίσεις και νοικοκυρέματα της ιστορίας της τέχνης, που έρχεται κατόπιν εορτής. Σίγουρα και εγώ θα ανήκω κάπου, αλλά ας το αφήσουμε. Ας γεράσω, ας πεθάνω κι ας μου βρουν πια που ανήκω>>.

Ως καλλιτέχνης που έχει συνεργαστεί στο εξωτερικό, εκφράζει την δική του άποψη για τους Έλληνες κριτικούς τέχνης, θεωρώντας τους ανύπαρκτους. <<Δυστυχώς στη χώρα μας οι κριτικοί είναι ελάχιστοι και τελικά δεν ξέρω τι νόημα έχει η ύπαρξη τους.

Δεν μπορεί όλοι σήμερα να έχουν κρίση και οι κριτικοί να είναι οι μόνοι που δεν έχουν. Το παράπονο μου από τους Έλληνες κριτικούς, είναι ότι έχουν την απαίτηση να πας εσύ κοντά τους, ενώ το επάγγελμα τους είναι να βρούνε αυτοί τους καλλιτέχνες. Εγώ πάντως δεν έχω γνωρίσει κανέναν απ' αυτούς. Και κάποιο πρωί διάβασα σε κάποια εφημερίδα κριτική μιας δουλειάς μου. Πως γράφουν αυτοί οι άνθρωποι τις κριτικές τους είναι άξιο θαυμασμού...>>.

Ως νέος καλλιτέχνης ο Β. Καρακατσάνης μιλά για τις δυσκολίες που συναντά κανείς στα πρώτα του βήματα. Και εμμένει σε δύο βασικά όπλα: το θάρρος και την ελπίδα.

<<Είναι βέβαιο ότι πάντα στη ζωή όταν κτυπάς πολλές πόρτες, οι περισσότερες κλείνουν μπροστά σου, αν αξίζει θ' ανοιχτούν. Η τέχνη είναι το μόνο επάγγελμα το οποίο μπορείς να προωθήσεις με τις γνωριμίες σου, αλλά εάν δεν αξίζεις, δεν μπορούν να σου εξασφαλίσουν ούτε την αποδοχή του κοινού ούτε την δημοσιότητα ούτε την διασημότητα.

Οι γνωριμίες παίζουν ρόλο μόνο μεταξύ των καλών...Η ζωή είναι αμείλικτα γλυκιά αλλά πρέπει να μάθεις τους κανόνες της. Είναι σαν την χαρτοπαιξία.

Παρ' όλο που είμαι πολύ κακός παίκτης και αρνητικός στα χαρτιά, θαυμάζω την διαδικασία. Υπάρχουν ορισμένοι κανόνες που δεν μπορείς να τους παραβιάσεις, αλλά μπλοφάρεις . Για να κερδίσεις την παρτίδα, πρέπει να είσαι καλός παίκτης...>>.

Κυκλώματα και κλειστές πόρτες είναι άγνωστα στον Β. Καρακατσάνη. Το μόνο που τον φοβίζει είναι η επανάσταση της καθιέρωσης.

Την ξαφνική επιτυχία την θεωρεί μεγάλη παγίδα για την συνέχεια της δημιουργίας του. Κάτι που μάλλον αφύσικα φοβάται αφού ήδη στο μυαλό του έχει έτοιμη την επόμενη δουλειά. Τόσο πρωτότυπη όσο και προσωπική. Μια σειρά από 30 έως 40 φιγούρες ανθρώπων σε φυσικό μέγεθος διαφόρων εθνοτήτων, που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη ζωή του. Και όλοι αυτοί θα γεμίσουν το τραπέζι, που θα υπάρχει στο κέντρο της γκαλερί, στρωμένο ειδικά για το φανταστικό δείπνο!

<Το σκέφτομαι σαν όνειρο, ότι είχα ένα μεγάλο σπίτι και τους καλούσα για δείπνο. Μερικοί θα αλληλοσπαράζονταν, άλλοι θα ήταν φίλοι και μερικοί άσχετοι, μεταξύ τους. Εκεί θα έχουμε βέβαια και μερικά σκάνδαλα...Δεν είναι εύκολο, όμως θα ήθελα να έρθουν όλοι αυτοί και στην έκθεση. Θα είναι όπως στη διαφήμιση με την σοκολάτα, πίνακας με ονοματεπώνυμο. Αυτή η δουλειά μου προκαλεί ένα προσωπικό κέφι, αφού κάθε έργο θα 'χει να κάνει με μια προσωπική ιστορία>>.

Μιλά με ενθουσιασμό για τη νέα του δουλειά, <που ο πυρήνας και η καρδιά είναι ήδη έτοιμα. Άρα έχω ήδη αρχίσει>.

Κιόλα αυτά, τρεις μέρες πριν τα εγκαίνια της τελευταίας δουλειάς!